

Full diocesà

24 de setembre del 2017

p4 i p5 —Nova edició d'«Efatà», òrgan de la Delegació Episcopal de Catequesi

p6 —1 d'octubre: Jornada d'Espiritualitat Adoradora

L'acompanyà on era Jesús

Amb el lema «*L'acompanyà on era Jesús (Jn 1, 42)*», comencem la catequesi a les nostres parròquies. Tots els cristians, i per suposat en la catequesi, tenim l'obligació joiosa de donar a conèixer Jesús com a fruit de la nostra experiència de fe, del trobament amb Jesús, com li succeeix a l'apòstol sant Andreu en aquesta escena evangèlica. Andreu, feliç d'haver trobat Jesús, no pot fer altra cosa que convidar i acompanyar el seu germà Pere en aquesta descoberta del qui *és camí, veritat i vida* (Jn 14, 1-6). Pere no és diferent de nosaltres ni dels nostres contemporanis que vénen a la catequesi parroquial. Andreu, des de l'amor, li presenta Jesús, i Jesús farà la resta. Així és la nostra tasca catequètica, de la qual voldríem més fruits,

fruits immediats; i que, com va passar amb Pere, requereix un procés llarg, costós i en moltes ocasions aparentment estèril. Només el Senyor coneix el cor i nosaltres no sabem l'itinerari de fe de cada persona, encara que moltes vegades comencem ja com a predicadors vençuts pels tristos precedents.

Davant d'això, tornem a calar les xarxes com féu Pere (cf. Lc 5,1-11). Confiem en Jesús, mirem amb optimisme i confiança els qui avui vénen a la catequesi, i sobretot, renovem cada un de nosaltres l'experiència joiosa de ser cristians, de ser fills de l'Església. Gràcies a tots els nostres catequistes per la seva tasca renovada.

«Els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers»

Diumenge XXV durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

(55, 6-9)

Salm responsorial

El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.

(Salm 144)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meva vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meva vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

(1, 20c-24, 27a)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també vosaltres a la meva vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meva vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'en-

carregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meva? Tens enveja perquè jo sóc generós? »Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

(20, 1-16a)

«Cerqueu el Senyor,
ara que es deixa
trobar; invoqueu-lo,
ara que és a prop.
Que els injustos
abandonin els seus
camins...»

El misteri de Déu

Jean Hakolimana, prev.

Creure és deixar-se sorprendre per Déu, acceptar el repte de tenir quelcom que sempre ens escapa, acostar-se a algú que sempre s'allunya. En una paraula, és abandonar les certeses i obrir-se a la novetat salvadora. Sovint el nostre llenguatge traeix els nostres límits, quan volem tancar-ho tot en els nostres esquemes, fins i tot Déu. Expressions com «és lògic, és normal, és raonable», enteses en un sentit tancat a la transcendència, ens tanquen al misteri de Déu. Així ho recorda la primera lectura: *Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.*

L'evangeli contrasta aquesta raonabilitat humana amb un Déu que convida a obrir-nos al seu misteri. Segons la paràbola d'avui, els treballadors matiners plantegen a l'amo una lògica immaculada, allò que en diem justícia: a un esforç major, premi equivalent. Déu, en la imatge de l'amo, no els retreu cap vici, sinó que els convida a obrir-se a quelcom més, els vol portar lluny. Els invita a fixar la mirada en l'obrar de Déu que els obliga a obrir-se. En la història de l'evangelització, i també en el nostre temps, es detecta una temptació persistent a reduir l'evangeli a quelcom limitadament raonable, a obviar el seu aspecte escandalós i sorprenent. Sigui a nivell de la doctrina o de la disciplina, intentem acomodar Déu i el seu missatge a la cabuda de la raó. De cop, l'evangeli deixa de ser sorprenent i, de retruc, interessant. En això potser ens equivoquem, perquè l'home no destaca pel seu interès per allò que ja té. La força de l'evangeli no és tant donar comoditat com la seva aposta per anar sempre lluny, amb Déu. Creure és fer-se pelegrí d'aquest horitzó fugaç de Déu.

La imatge

Sense màquines el treball agrícola era cosa de molta gent. No estranya que l'amo de la vinya cerqui tothora; uns hi són des de primera hora i uns altres hi acaben d'arribar.

Al capvespre veuen amb desconcert que el sou és igual per a tots. En la vinya de Déu les coses van així: tot és do seu i no pas mèrit nostre. L'estona que dediquem a la pregària, a l'acolliment, al servei...

La vinya vermella (1888). Van Gogh

Lit. hores: Setmana I

25 dilluns

—Sant Dalmau Moner (1291-1341)
Esdres 1,1-6 / Salm 125 / Lluc 8,16-18

26 dimarts

—Sant Cosme i sant Damià, màrtirs (*304)
—Sant Nil, abat (*1004)
Esdres 6,7-8,12b.14-20 / Salm 121 / Lluc 8,19-21

27 dimecres

—Sant Vicenç de Paül, (1580-1660)
—Santa Judit
Esdres 9,5-9 / Salm Tobit 13,2.4.6.7.8. / Lluc 9,1-6

28 dijous

—Sant Venceslau, màrtir (*935)
—Sant Alaric, màrtir (*973)
Ageu 1,1-8 / Salm 149 / Lluc 9,7-9

29 divendres

—Els Sants Àngels Miquel, Gabriel i Rafael
Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 / Joan 1,47-51

30 dissabte

—Sant Jeroni, prevere i doctor (ss.IV-V)
—Santa Sofia (s.II)
Zacaries 2,1-5.10-11a / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13. / Lluc 9,43b-45

1 diumenge XXVI de durant l'any / Cicle A

—Santa Teresa de l'Infant Jesús verge (1873-1897)
—Sant Remigi bisbe (*530)
Ezequiel 18,25-28 / Salm 24 / Filipencs 2,1-11 / Mateu 21,28-32

Número 73

Delegació de catequesi: catequesi@bisbatvic.com – Telèfon 647 13 12 28

Situació de la catequesi a casa nostra

A partir de les dades recollides en les enquestes DAFO (debilitats, amenaces, fortaleces i oportunitats) a les diòcesis de Catalunya i les Illes, i sobre les quals es va reflexionar llargament en l'assemblea plenària del Secretariat de Catequesi (SIC), constatem:

–**Arrelats en Crist i en la comunitat per a fer front als possibles desànim:** Es constata, fruit dels temps que ens toquen de viure i de la falta de fruits pastorals, un cert desànim, que és el pitjor enemic. Aquest estat ens porta sovint a cercar culpables en els mètodes, materials, pares i famílies, catequistes, sacerdots... Però l'origen és més complex. El primer que ha de fer un catequista és mantenir-se ferm en la seva amistat amb Jesús i en la seva pertinença joiosa a l'Església. La crítica negativa ens desanima. Per altra banda, es valora la formació conjunta i la trobada entre els mateixos catequistes a nivell parroquial, arxiprestal, diocesà. El treball en equip, dels catequistes amb els preveres, es valora molt positivament. El catequeta italià Salvatore Currò ens deia en les Jornades de Responsables: *Cal donar a la catequesi i a les relacions pastorals un to de positivitat. Una mirada sobre el nostre temps crític, capaç de discerniment, però capaç, en el fons, d'interceptar l'obra de Déu. No als profetes de desventura.*

–**Davant les dificultats, veure-les com a noves oportunitats:** En aquest àmbit, sí que treu cap l'arrel del perquè no «funciona» la catequesi, que és la falta d'un primer anunci. Hem de valorar el fet que uns pares portin els seus fills a la catequesi en el context de secularització en què ens trobem. Però tot i això les motivacions continuen essent variades. En un primer moment caldrà anar coneixent aquestes motivacions, sense jutjar, però sí acollint i acompanyant. Si la motivació no és conèixer i adherir-se a Jesús, el camí estarà ple de dificultats que ja coneixem. El primer anunci, previ a la catequesi, esdevé un àmbit de discerniment que fa que la catequesi vagi adreçada als qui volen restar en el seguiment de Jesús i en l'Església.

Però qui ha de fer el primer Anunci i com s'ha de fer? Aquesta és una qüestió eclesialment oberta i que es vol treballar des del SIC, alhora que es constaten diverses iniciatives i mitjans en les diòcesis.

Una oportunitat per a la catequesi és que ens trobem amb **una nova generació de pares sense tants prejudicis** i més oberts a poder ser acompanyats. Aquest és un repte important: els pares i les famílies. En la passada Jornada Diocesana se'ns va presentar la **catequesi en família**, on els pares són receptors de la catequesi i aquesta s'ofereix i s'obre als infants i a tota la família. Aquí se'ns convida a la creativitat pastoral perquè la catequesi dels fills esdevingui un primer anunci als pares des de l'acolliment, la llibertat, l'acompanyament; és molt important la llibertat en aquests processos.

Caldrà també un **nou perfil de catequista**, a més del que ja tenim, preparat per a acollir personalment, a imatge de l'acompanyant de catecúmens, persones individuals que arriben a les parròquies en situacions diverses.

Reunió del Ple de la Delegació de Catequesi el 10 de juny al santuari de Joncadella. Es va fer la valoració del curs i programació del següent. També es va fer un acte d'agraïment a la tasca durant tants anys de la Gna. Encarnació Reverter, que deixa la Permanent. Van ser elegits dos nous membres per a la Permanent: M. Lluïsa Riera, d'Igualada, i M. Carme Oliva, de Tona. Els altres membres de la Permanent, amb Mn. Joan A. Castillo, delegat, són: Empar Escalé, de Vic, i Montserrat Sucarrats, de Manresa. Agraïm el bon acolliment de Mn. Josep Capdevila, capellà del santuari.

Materials

Noves tecnologies: El SIC ha signat un acord amb *Bcnmultimedia* per a l'accés als seus materials bíblics i catequètics a través de la web del SIC. Us anirem informant.

Materials per a començar el curs: Els teniu penjats a la web www.bisbatvic.com

Materials catequètics: Podeu trobar a la web del SIC (www.sic-catequesi.cat/publicacions) tots els materials de catequesi, també els darrers Mòduls de *Testimonis del Senyor* (Guies penjades a la web). Els podeu encomanar a la llibreria diocesana (us obsequiaran també amb l'agenda del catequista): info@diacvic.com / T. 938869349

Agenda del catequista

Jornades interdiocesanes de catequistes: Lleida, 17-18-19 de novembre.

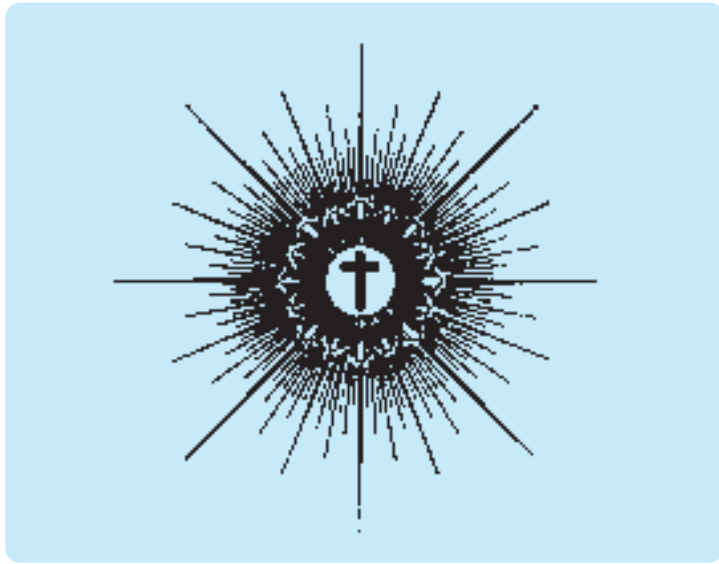
Recés d'Advent per a catequistes: Dissabte, 2 de desembre, al P. Coll de Vic. (10-13 h). *Jesús llum del món, meditació a través dels fonaments bíblics.*

Jornada Diocesana de Catequesi: Sant Feliu de Codines, diumenge 11 de març (IV Quaresma).

Jornada Diocesana de Famílies de Catequesi: Seminari de Vic, dissabte 21 d'abril.

Des de la Delegació de catequesi restem a la vostra disposició per a qualsevol servei i ajuda: catequesi@bisbatvic.com / Delegat: Mn. Joan Antoni (647 13 12 28).

XXII Jornada d'Espiritualitat Adoradora

El pròxim diumenge 1 d'octubre, el consell diocesà de l'Adoració Nocturna de Vic organitza la XXII Jornada d'Espiritualitat Adoradora.

El seu president, Xavier Riera Miguel, en la seva conocatòria, afirma que «actualment estem vivint uns temps molt difícils, especialment en relació al tema religiós i particularment al cristià. Hem de donar testimoni de la nostra fe i no amagar-nos. Voldria que en aquesta jornada hi fóssim tots els adoradors de Catalunya estimant Jesús i tots junts li poguéssim demostrar que ell no està sol».

Programa dels actes a la Santa Cova de Manresa:

10:15 – Recepció dels assistents.

11:00 – Conferència a càrrec de José Antonio Sayés, doctor en Teologia.

12:00 – Descans i trasllat a l'església.

13:00 – Missa presidida pel bisbe de Vic. Acte eucarístic amb exposició major, consagració al Sagrat Cor, minuts d'adoració i benedicció.

14:15 – Dinar de germanor (preu: 15 euros).

Per a inscripcions: tels. 607 440 323 o 615 172 980.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (1)

Reflexió:

Totes les escenes que veurem en aquesta secció ens ajudaran periòdicament a pensar amb humor la nostra vida cristiana. Hi ha una dita castellana que ho expressa molt bé: «entre broma y broma, la verdad asoma».

Imatges Mn. Joan Maria Padrell (prevere de l'Arquebisbat de Tarragona) . Reflexió: Mn. Xavier Romero (prevere del Bisbat de Solsona).

L'article

Dos fets històrics importants

Climent Forner, prev.

Els Jocs Olímpics de Barcelona 92 van ser, sense cap mena de dubte, el fet històric més important i positiu, i el més recent, dels ocorreguts a casa nostra. No fa gaire que se'n celebraven els vint-i-cinc anys amb més o menys solemnitat i tothom, no cal dir alguns atletes emmedallats encara vius, els recordava amb goig i admiració. Jo també, si més no com a espectador televisiu. ¿Sabeu, però, què més em va ajudar a gaudir-ne a la meua manera? La lectura simultània dels epinicis triomfals del poeta Píndar, traduïts magistralment del grec al català per Mn. Manuel Balasch (Llibres del Mall, 1987). Els ulls ara a la televisió, ara al llibre. I apa, que la vida és molt més que l'esport, com sostenia sant Pau! «Amics per sempre»?

El susdit esdeveniment, en virtut del calendari trepidant que estem vivint en aquest segon semestre del 2017, entronca amb un altre fet que ha de tenir lloc el dia 1 d'octubre, el del Referèndum de la Independència, que també podria ser històric (depèn de les urnes). Si es donessin en l'actualitat (que no es donen, al contrari) les condicions catalanes, espanyoles i mundials (esportives, és clar, però no sols esportives) propícies com les d'aleshores, vint-icinc anys enrere, qui sap: Carles Puigdemont, el nostre president, s'ha atrevit a pronosticar que el referèndum, així com ara s'ha vist obligat a ser unilateral, potser hauria sigut pactat. Preguem, que encara ens resta la pregària.

I a més de la pregària, sempre necessària, no podem oblidar la paraula dels nostres bisbes de la Tarraconense: ells que ja l'any 1985, fidels als seus heroics patriotes predecessors, no deixaven de reconèixer Catalunya com a nació amb el document «Arrels cristianes de Catalunya», no fa gaire que, dolguts i esperançats alhora, tornaven a manifestar-se com a tals: «Creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català.» Començant per reconèixer el seu dret a l'autodeterminació, i recordant (perdoneu) aquells dos versos meus dedicats al bisbe Pere Casaldàliga: «La llibertat dels homes i dels pobles és tan sagrada com el cos de Crist.» La «Contitució» pot anar proclamant que l'Estat espanyol és «plurinacional, pluricultural i plurilingüístic»: quina mofa! «Nacionalitats» (despersonalitzades i sotmeses) en comptes de «nacions» (històriques i singulars), i aquí no passa res! «La llibertat no és negociable» (Pau Casals).

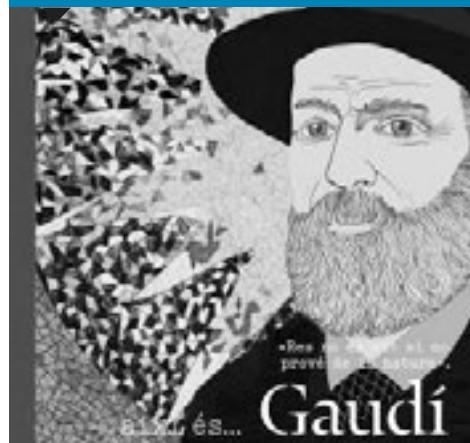
Som en el segle XXI, no en el temps dels imperialismes colonials. Al llarg de la història Catalunya prou ha intentat de refer-se de les seves múltiples derrotes i mancances, sobretot a partir de mitjan segle XIX, però no se n'ha sortit, en gran part per culpa d'ella mateixa. Déu vulgui (que ja ho vol), i sempre per vies pacífiques i democràtiques, que aconseguixi per fi de veure realitzat el seu somni, agermanada com mai amb Espanya, però lliure i sobirana.

El llibre

Així és... Gaudí

Christina Christoforou

Editorial Blume.

Antoni Gaudí és autor d'un dels llegats arquitectònics més singulars i poc convencionals que es poden trobar en l'època contemporània. En vida va ser definit com un «arquitecte monacal, boig», i, de fet, l'obra de Gaudí ha inspirat sempre sentiments pròxims a l'amor o a l'odi.

Walter Gropius, fundador de la Bauhaus, el considerava un geni tècnic, mentre que Pablo Picasso el veia més aviat com un reaccionari rosegaaltars. Els seus mètodes i tècniques per a dissenyar edificis han inspirat generacions d'arquitectes.

A la seva Catalunya natal, és un heroi: un triomfador, promotor i salvador de la cultura de la nació catalana. Per als fidels catòlics, és l'arquitecte de Déu. Malgrat això, en el fons, Gaudí estimava la natura i desitjava extrapolar-ne els principis bàsics a una arquitectura humana.

Glossa

Nous beats màrtirs nostres

Romà Casanova, bisbe de Vic

La nostra Església de Vic s'omple una altra vegada d'alegria, perquè vint-i-sis dels seus fills seran inscrits, en els pròxims dies, si Déu vol, en el nombre dels beats de l'Església catòlica, afegint-se als setanta-un beats màrtirs de la diòcesi. Ells varen donar el testimoniatge de Crist, amb el vessament de la seva sang, en la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat a Espanya. L'Església, amb la seva beatificació, fa present el seu missatge que l'Amor és més fort que la mort. Els cristians sabem que Crist, amb la seva mort i resurrecció, ha vençut per sempre el pecat i la mort. El qui mor per Crist, confessant-lo i amb l'amor en el cor, que porta al perdó, venç el mateix odi. La crida de l'Església, tot proclamant el martiri dels seus fills, no és pas cap altra que el perdó i la misericòrdia. La reconciliació, sempre tan necessària, és el millor fruit que brolla de la terra arrosada amb la sang dels màrtirs.

Les ideologies, en la mesura en què obliden la realitat, poden arribar a posar en el cor d'una persona l'odi i el menyspreu de l'altre. Aquells anys convulsos del segle passat i en tot Europa, després dels «segles de la llum», en el qual imperava la deessa raó, ideologies de diferents

orientacions van sembrar la mort i la destrucció. Volent imposar una manera de concebre la vida i la societat es va oblidar la dignitat de la persona, de cada persona. Més enllà del reconeixement de ciutadans –que això ho donen els Estats– hi ha la condició de persona humana, amb una dignitat inalienable, que –per als qui tenim fe– prové de Déu mateix. En el moment de la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat, fruit d'una ideologia, molts van caure en el que s'anomena tècnicament *odium fidei*, l'odi de la fe. En aquest cas, odi envers la fe cristiana. Un odi, que posat en acció, va occir els màrtirs i va destruir tants i tants temples cristians.

Els nostres nous màrtirs pertanyen a dues famílies religioses: als claretians, vint-i-quatre, i als vicencians, dos. Els fills de Sant Vicenç de Paül, en total seixanta d'arreu d'Espanya, seran beatificats a Madrid l'11 de novembre; i els claretians, en total cent-nou, també de Catalunya i d'arreu, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona el 21 d'octubre. Com a diòcesi ens unirem a la festa de les congregacions religioses i al de tota l'Església i, a més, farem en el moment oportú, convidant tot el bisbat, una missa d'acció de gràcies a la nostra catedral.

